

HISTORIE VAN HET ASIEL IN LA LINEA DE LA CONCEPCION

In het tropische zuiden van Spanje, tegen Gibraltar aan en onder de zwoele invloeden van het mooie Afrika, ligt het stadje La Linéa de la Concepción.

Een werkelijk prachtige omgeving, een ruig en toch ontzettend mooi landschap met een duidelijk merkbare invloed vanuit het tegenovergelegen Marokko.

In een van de buitenwijken van La Linéa de la Concepción bevindt zich de Perrera van La Linéa.

De Perrera van La Linéa

Spaanse Perrera's zijn officiële gemeentelijke instellingen. Zij houden zich bezig met het vangen van alle loslopende dieren, het ophalen en opnemen van alle dieren die niet meer welkom zijn en worden afgegeven bij de Perrera. De Perrera in La Linéa de la Concepción was tot voor kort het eindstation voor veel dieren. De procedure alhier was simpel: binnengekomen dieren hadden een verplicht verblijf van 10 dagen. Kwam de eigenaar zijn huisdier niet opeisen vond het dier de dood.

De Perrera van La Linéa

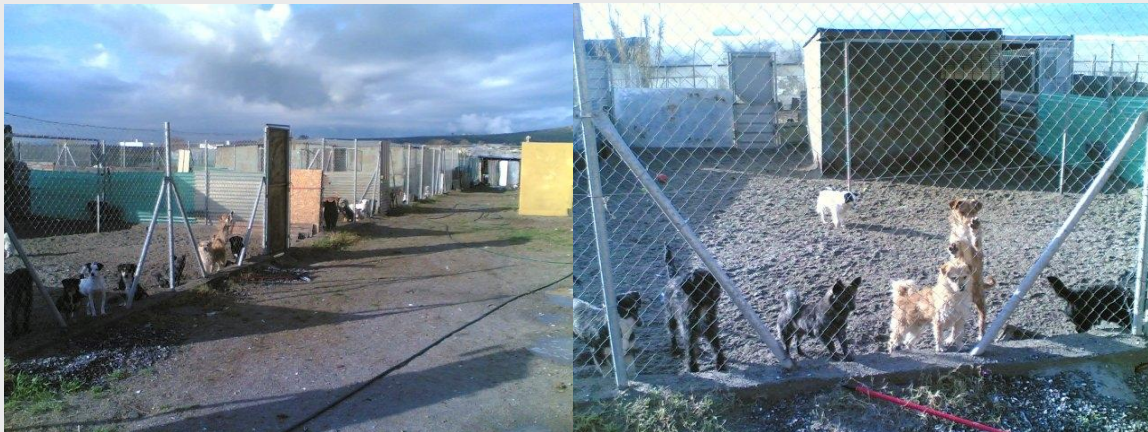

Een Perrera ontvangt per dier dat daar verblijft en na de 10 dagen wordt ingeslapen een vorm van subsidie van de overheid om de kosten te dekken. Omdat er vanuit diezelfde overheid geen enkele vorm van controle of inspectie op de Perrera's plaatsvindt werden deze subsidiegelden niet altijd uitgegeven voor het doel waar zij voor werden ontvangen. Voeding tijdens de verplichte 10 dagen in de Perrera werd vaak achterwege gelaten en de wijze van "inslapen" was beestachtig te noemen. Het subsidiegeld verdween veelal als extra verdienste in de zakken van de werknemers van de Perrera.

In 2005 kwam er verandering in het Perrera-proces van La Linéa de la Concepción.

Omstreeks deze tijd begon de in Zuid-Spanje gevestigde Nederlander Peter Koekebakker zijn strijd tegen het dierenleed en de wantoestanden in en handelswijze van de Perrera de La Linéa.

Gesteund door zijn partner Madeleine en de Stichting Prodean (Asociación Protectora de Animales Pro-Derecho de los Animales) richtte hij naast de Perrera een "asiel" op. Het doel van dit asiel was om honden na het verplichte verblijf van 10 dagen uit de Perrera te halen en in het asiel een tweede kans te geven. Een tweede kans op een goed leven bij mensen die de verantwoordelijkheid voor een van de dieren op hun schouders willen nemen en tot een goed einde willen brengen. Het "asiel" van La Linéa kon niet rekenen op subsidie van de gemeente of van de overheid. Ook de medewerking van de Perrera heeft veel overredingskracht gevergd.

Het asiel van La Linéa (april 2006)

Het bleek een hele moeilijke en ondankbare taak. De omstandigheden, de middelen die er ter beschikking waren, geen medewerking van de plaatselijke bevolking en de gemeente. Toch hebben Peter Koekebakker en zijn partner Madeleine doorgezet.

Daarbij hebben ze de steun gekregen van een aantal bestaande gevestigde organisaties in zowel Nederland als Spanje, nl.

Animal Compassion of España (Stichting ACE - mw. F. Paques)
Amigos de Animales Abandona (Triple AAA)
de Stichting HAAS (beschermvrouwe Belinda Meuldijk)
Animal in Need Foundation Amersfoort
Second Chance Foundation Nederland

Anno 2008 biedt het asiel opvang aan 150 tot 200 honden. De realiteit is echter anders. Vandaag de dag is dit aantal ruim overschreden. Er zijn tal van redenen te noemen. Voor de plaatselijke bevolking is het makkelijker om een afgedankte hond of de puppies af te geven bij het asiel. Dan zijn er de periodes dat er bijzonder veel honden bij de Perrera komen (einde jachtseizoen, dumpen van de honden omdat men op vakantie gaat).

Het asiel anno oktober 2008

De honden verblijven in kennels. De kennels zijn van allerlei afmetingen en afgezet met hekwerken. De hekwerken zijn heel verschillend gemaakt. Soms zijn het echte stalen hekken, soms een paar stalen palen in de grond met zwaar gaaswerk ertussen gemonteerd. Alles wat voor handen is wordt gebruikt. Als er geen hekwerken meer beschikbaar zijn, of de bestaande hekken niet solide genoeg zijn, wordt overgegaan op bouwen met pallets.

Het onderkomen van de honden is nog lang niet zoals het behoort te zijn. In sommige kennels staan goede hondenhokken, in sommige kennels is het onderkomen een oude container of vier palen met een golfplaat erop of een tuinhuisje.

De bodem van het asiel bestaat voor het grootste deel uit zand. Men heeft een start gemaakt met het storten van beton in een aantal kennels, echter door gebrek aan financiën is dit stopgezet.

Mogelijkheden tot het apart zetten van zwakke of zieke honden is eigenlijk geen optie. De "kliniek" zoals het enige betegelde stukje van het asiel wordt genoemd is hier eigenlijk niet meer voor geschikt.

Kortom het asiel in La Linéa kampt met veel problemen. En die problemen veroorzaken weer nieuwe problemen. Door het slechte hekwerk kunnen de honden zich uitgraven naar een volgende kennel, met alle gevolgen van dien. Slecht hekwerk nodigt uit tot stelen, hetgeen regelmatig voorkomt. De zandgrond geeft de zandvlieg (leishmaniose) vrij spel. En omdat de kliniek niet geschikt is om de net gesteriliseerde en gecastreeerde honden te laten verblijven moeten deze in een pension elders ondergebracht worden voor een bepaalde periode en zo lopen alle kosten steeds hoger op.

De puppies die in het asiel worden afgegeven hebben zeer weinig kans op overleven. Immers er is geen mogelijkheid om ze apart te zetten. Dus wordt de enige "kantoorruimte", die tevens dienst doet als apotheek, regelmatig gebruikt als verblijf voor de puppies of wordt er getracht buiten het asiel, bij particulieren, een onderkomen te vinden.

Het asiel in La Linéa heeft nog een hele lange weg te gaan. Een weg die al een heel klein stukje is bewandeld. Met de hulp van mensen die begaan zijn met het lot van de dieren. Met de inzet van deze mensen is het asiel al een heel stuk vooruit gegaan.

De nieuwe porto cabins waarvan er een als nieuwe kliniek zal worden gebruikt

Onlangs zijn er door sponsoren van twee ondersteunende stichtingen in Nederland (o.a. de Second Chance Foundation Nederland) 4 porto cabins gedoneerd en een volledige inrichting voor een kliniek.

Ook heeft de Second Chance Foundation de mogelijkheid gevonden om hekwerken gedoneerd te krijgen en deze met spoed naar Spanje vervoerd.

Daarnaast heeft de Stichting Second Chance – met behulp van een geweldige weldoener – de mogelijkheid gekregen tot heropbouw van een heel nieuw asiel, hele nieuwe onderkomens voor de honden. Het is een fantastische, ook enigszins vreemde gewaarwording dat alles waar in de afgelopen 4 jaar voor gevochten is opeens daadwerkelijk gestalte krijgt.

Met de bouw van een nieuw asiel is het doel nog altijd niet bereikt. Gedeeltelijk is bereikt wat voor dit asiel in La Linéa de doelstelling was: een beter onderkomen voor de honden. Niet dat het hiermee voor dit asiel stopt en zichzelf nu kunnen overleven. Deze veronderstelling is geheel onjuist. Om als asiel in Spanje te kunnen overleven

en de honden de eerste levensbehoeften en een zekere vorm van medische hulp te blijven geven is en blijft men volledig afhankelijk van sponsors en donateurs. Simpelweg omdat de regering – in Spanje tenminste – nog niet een eurocent aan subsidie aan de asielen geeft.

En vallen de donateurs en sponsors van dit asiel weg is de opbouw van het asiel voor niets geweest.

Het uiteindelijke doel van de “strijd” in La Linéa, de strijd in heel Spanje en vele andere landen daarbij, is nog altijd in een beginstadium. Met een regering die zich ternauwernood aantrekt wat er achter de deuren in eigen land gebeurd en zich merendeels bezighoudt de corruptie en andere malafide praktijken in de hand te werken is het een hele ongelijke strijd.

Het Europese Parlement, de bewakers en begeleiders van ons mooie Europa, zijn ook niet echt te porren om dit vat met lijken te openen. Het is veel belangrijker om miljarden en miljarden te stoppen in financiële instellingen om te kunnen overleven in de grote recessie en waar achteraf blijkt dat misschien wel meer dan de helft van de ingelegde gelden worden uitgegeven aan de een of andere boerenkinkel die meent dit te hebben “verdient” door zijn inspanning. En zo zijn er tal van oeverloos domme acties te noemen die de situatie niet echt veel beter maken, waar vreselijk veel tijd en geld in gaat zitten en eigenlijk niemand, maar dan ook niemand enig voordeel aan heeft of ooit zal ontvangen.

De strijd tegen het dierenleed, met name in Spanje, is bij lange na nog niet ten einde. Was het maar zo. Was er maar een werkelijk mens in de regering, die de ballen had om op te staan en te zeggen:

“onze cultuur, wreed en niet van deze tijd. Wij, het volk van Spanje, willen niet als barbaren bekend staan. Niet overkomen aan de rest van de wereld als Neanderthalers die net uit hun grot zijn gekropen. Wij zullen onze instelling moeten veranderen, onze kinderen moeten leren dat onze wijze niet de juiste is en zo uitgroeien tot een volk wat aanzien heeft

Uiteindelijk, als alle honden zijn uitgemoord en de pers het voor de zoveelste maal uitgemeten heeft staan in de kranten zal Spanje verliezen ... want who the fuck wants to be involved with murderers?